

Zbývá tedy jen řešiti otázku, zda jde o nárok na vyloučení podle § 44 konk. ř. Nárok takový zůstává úpadkem nedotčen (§ 11 konk. ř.) a předmětem jeho může býti věc v nejširším slova smyslu (§ 285 obč. zák.). Mohou se tedy nároky takové zakládati nejen na věcném právu, nýbrž stačí i nároky obligační, jen když majetkový předmět nepatří do úpadcova majetku, ale přes to byl pojat do podstaty. Dovolatelka na věcném právu nárok svůj nebuduje. Zůstává tedy jen obligační nárok na vydání věci — z kupní smlouvy — a nejde tu o vyloučení pohledávky. Nároky na vydání věci mohou býti předmětem vylučovacího práva. Kdo tvrdí, že mu patří obligační nárok k věci, již na sebe převedla úpadková podstata, musí dokázati, že mu nárok v době vylučování příslušel, což značí v souzeném případě, že žalobkyně musí dokázati, že sama nabyla prostřednictvím svého manžela přímo proti firmě Č. nároku na vydání určité věci. Že inž. V. sjednal proti prodávatelce nárok na vydání, pokud se týče na převod koupeného domu, není sporné. Dala-li mu žalobkyně plnou moc anebo příkaz, by pro ni získal část tohoto domu, nabyla tím proti němu nárok, by jí zjednal i listinu podle § 431 obč. zák. a §§ 26, 27, 31, 32 knih. zák. ke vkladu spoluvlastnictví schopnou. Tvrdí-li žalobkyně v dovolání, že její nárok nemá s plnou mocí udělenou manželé nic co činiti, míní tím zřejmě jen, že plná moc úpadkem zmocněnce zanikla (§ 1024 obč. zák.). Nepozbyla tím však onoho nároku, jehož nabytí pro ni, na základě plné moci nebo příkazu, její manžel již před úpadkem (§ 1009 obč. zák.), zejména nelze ze zániku plné moci dovozovati vzdání se již dříve platně nabytého nároku. Kdyby tedy bylo zjištěno, že manžel žalobkyně při kupu domu prohlásil prodávatele, že kupuje celý dům pro sebe a svou rodinu, a že jednal při tom z příkazu své manželky, jež mu na kupní cenu poskytla 80.000 Kč, plynulo by z toho, že žalobkyně nabyla ze smlouvy přímo nárok proti prodávatelce (§ 1017 první věta obč. zák.). Převedla-li tento nárok na sebe úpadková podstata tím, že si dala připsati celý dům, realizovala ve skutečnosti jen původní trhovou smlouvu z roku 1923, neuzavřela však novou smlouvu, jak mylně má za to odvolací soud. Tím by byl však odůvodněn zažalovaný nárok žalobkyně na vyloučení jejího nároku ke koupenému domu z úpadkové podstaty podle § 44 konk. ř. a byla by oprávněna i další její žádost, že na základě rozsudku může býti podle § 350 ex. ř. vloženo pro ni vlastnické právo k nedílné části koupeného domu. Poněvadž se odvolací soud, vycházející z jiného právního názoru, nezabýval zjišťováním skutkových okolností v předešlém odstavci uvedených, je řízení neúplné a bylo proto napadený rozsudek podle § 510 c. ř. s. zrušiti.

Čís. 11130.

Od náhradního nároku poškozeného proti škůdci (od присouzené renty) jest odečísti, co zaplatila poškozenému nemocenská pojišťovna na nemocenském.

(Rozh. ze dne 31. října 1931, Rv I 1917/30.)

Žalobce byl poraněn nákladním automobilem, náležejícím prvému žalovanému a řízeným druhým žalovaným. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných z důvodu náhrady škody bolestného a ušlého výdělku. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci 9.000 Kč bolestného a rentu od 9. června 1928 do 8. prosince 1928 400 Kč týdně, od 9. prosince 1928 pak nadále 200 Kč týdně. Od přisouzeného bolestného odpočetl první soud 5.616 Kč, jež žalobci vyplatila gremiální nemocenská pojišťovna v Praze. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalovaná strana jest oprávněna sraziti si 5.616 Kč, jež gremiální nemocenská pojišťovna v Praze vyplatila žalobci na podpoře. Odpočetl-li první soud v rozsudku tuto částku a přisoudil žalobci jen zbytek, nelze tvrditi, že posoudil věc po stránce právní nesprávně. Úrazem vznikla žalobci škoda a žalobce se domáhá žalobou její náhrady. Tato škoda byla žalobci přiznána tak, že mu bylo přisouzeno 9.000 Kč bolestného a renta od 9. června 1928 do 8. prosince 1928 400 Kč týdně, od 9. prosince 1928 200 Kč týdně. Přisouzené bolestné činí podle rozsudku 9.000 Kč a po odpočtení 5.616 Kč vybývá 3.384 Kč. Žalobce nemůže žádati, co by převyšovalo jeho škodu. Škoda původní zmenšila se o podporu nemocenské pojišťovny. Opětná náhrada 5.616 Kč byla by bez právního důvodu. Na tom nejsou s to vývody odvolacího spisu nic změnit. Kdyby byl správný názor odvolatele, že si podporu u pojišťovny placenými příspěvky vlastně koupil, nebyl by odůvodněn postih pojišťovny proti původci škody. Částku 5.616 Kč zaplatí pojišťovně žalovaná strana a platila by ji dvakrát, kdyby vývody odvolatele byly správné. Jest právě příznačným znakem nároku na náhradu škody, že se poškozenému nahrazuje jen rozdíl mezi stavem původním (před událostí zavazující k náhradě) a stavem napotomním, když ručební závazek vznikl (§ 1323 obč. zák. »musí vše do předešlého stavu býti uvedeno«). Správnost toho názoru vyplývá z § 246 zák. čís. 221 z r. 1924, jenž stanoví postup ze zákona ve prospěch nemocenských pojišťoven, na něž přechází náhradní nárok poškozeného pojištěnce proti ručiteli až do výše poskytnuté dávky. Nemocenské pojišťovně přísluší náhradní nárok až do výše poskytnuté dávky primérně a pojištěnci jen přebytek. Napadený rozsudek sráží ovšem 5.616 Kč z celé, žalobci přisouzené náhrady 10.800 Kč, v níž jest i bolestné 9.000 Kč. Odvolání uvádí, že napadá rozsudek, pokud z přiznaného bolestného bylo odečteno 5.616 Kč, pro nesprávné právní posouzení věci, jež vidí jen v tom, že to, co žalobce obdržel od nemocenské pojišťovny, nelze mu vůbec srážeti, poněvadž prý příspěvek nemocenské pojišťovny je jakési plus pro případ nemoci, na které platí pojišťovně příspěvky. Tento důvod ovšem obstát nemůže, jak výše uvedeno. Poněvadž jiné důvody pro tuto námitku neuvádí, není odvolání odůvodněno a nebylo mu vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jde o otázku, zda bylo nižšími soudy žalobci právem od přiznaného bolestného odečteno 5616 Kč, jež zaplatila žalobci nemocenská pojiš-

ťovna za dobu od 9. prosince 1928 do 8. června 1929. Tuto částku zaplatila žalobci gremiální nemocenská pojišťovna jakožto nemocenské, tedy nikoli jako léčebné, nýbrž z důvodu § 95 I 2 pojišťovacího zákona č. 221/1924 v doslovu novely č. 183/1928, na něž má pojištěnec nárok, je-li neschopen práce pro nemoc nepřivoděnou úmyslně, od třetího dne této neschopnosti nejdéle po jeden rok. Zákon o sociálním pojištění rozeznává výslovně v § 95 I. jakožto pomoc v nemoci 1. lékařskou pomoc, potřebná léčiva a jiné therapeutické pomůcky a 2. nemocenské při neschopnosti k práci pro nemoc. Toto nemocenské není, jak se mylně domnívá dovolatel, úhrnným léčebným, nýbrž jest podporou poskytovanou pojištěnci, jenž pro nemoc jest k práci neschopen a vydělávati si nemůže. Podle § 246 zákona o sociálním pojištění poskytl-li nemocenská pojišťovna pojistnou dávku za nemoci, pro niž má pojištěnec zákonný nárok na náhradu škody proti třetí osobě, přejde tento náhradní nárok pojištěncův až do výše poskytnuté dávky — a dosáhla-li dávka nároku nebo převýší-li jej, cele — na nemocenskou pojišťovnu, jež pak sama jest oprávněna vymáhati na třetí osobě náhradu, jež na ni přešla. Jest sice pravda, že nebylo správné odečísti dávku zaplacenou nemocenskou pojišťovnou žalobci od bolestného, nýbrž měla mu býti odečtena od přisouzené renty, avšak tímto postupem soudu nebyl žalobce zkrácen, poněvadž výsledek je týž, neboť nemůže pro něho míti význam, zda byla ona částka odečtena od toho či od onoho jemu týmž rozsudkem přisouzeného peníze, ano stejně bylo odečísti celé nemocenské jemu vyplacené částkou 5.616 Kč, neboť renta přisouzená za první rok činí 15.600 Kč (26×400 Kč a 26×200 Kč), tedy více, než vyplacená mu dávka (§ 246 poj. zák.) a splatnost bolestného i renty za dobu do právomoci rozsudku jest stejná (do 14 dnů). Jest také pravda, že náhradu léčebných výloh žalobce nežaloval, ale léčebné výlohy, jež za něho zaplatila nemocenská pojišťovna, odečteny nebyly. Žalovaná strana podle ustanovení § 246 poj. zák. není povinna platiti náhradu škody dvakrát, poškozenému i pojišťovně, a žalobce, jenž byl pojištěn pro případ nemoci a jemuž byla proti žalované straně přisouzena náhrada škody, musí si nechati z této náhrady sraziti, co dostal od pojišťovny z důvodu, pro který mu náhradu jest povinna dáti i žalovaná strana. Odkaz dovolatelův na § 291 č. 3 ex. ř. nedopadá, neboť nejde o exekuci na důchod, jenž se vyplácí pro tělesné poranění, nýbrž o určení výše náhrady vzhledem k ustanovení § 246 poj. zák. a ke skutečnosti, že nemocenská pojišťovna vyplatila poškozenému dávku za nemoci, pro niž má pojištěnec nárok na náhradu škody proti osobě třetí. Toto zákonné ustanovení nemá v zápětí výhodu ani zkrácení ani pro poškozeného ani pro osobu náhradou škody povinnou, neboť poškozený dostává celou náhradu škody jemu podle zákona patřící, a to částečně od nemocenské pojišťovny a částečně od škůdce, a tento zase platí celou škodu, z části poškozenému, z části nemocenské pojišťovně.